

Sygn. akt	III AUa 849/12
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera (spr.) SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **22 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **12 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 1326/11**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. J. prawa do emerytury, powołując art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zmianami) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że zgodnie z art. 184 w/w ustawy ubezpieczonemu mężczyźnie po osiągnięciu wieku 60 lat przysługuje prawo do emerytury jeżeli spełni łącznie następujące warunki: na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat - w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał wykonywania przez 15 lat pracy w warunkach szczególnych, kwestionując okres zatrudnienia w (...) od 5 lutego 1975 r. do 30 czerwca 1990 r. z uwagi na brak prawidłowo wystawionego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, a także iż nie wykazał rozwiązania stosunku pracy. Zakład przyjął za udowodniony na 1 stycznia 1999 r. ogólny staż pracy wynoszący 21 lat, 10 miesięcy i 8 dni w tym 3 lata, 10 miesięcy i 26 dni pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. J. domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury wskazując, iż w spornym okresie wykonywał prace w warunkach szczególnych jako zbrojarz co dowiódł świadectwem pracy, zaś brakujący okres 4 lat może potwierdzić w toku postępowania sądowego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. J. prawo do emerytury od ukończenia przezeń 60 roku życia.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca urodzony (...) po doliczeniu okresów uzupełniających w związku z pracą w gospodarstwie rolnym rodziców legitymuje się wymaganym stażem pracy na 1 stycznia 1999 r. Dalej wskazał na niesporny okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynoszący 3 lata, 10 miesięcy i 26 dni.

Na podstawie zeznań świadków oraz dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych wnioskodawcy Sąd ustalił, że J. J. w spornym okresie tj. od 5 lutego 1975 r. do 30 czerwca 1990 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowy Elektrowni i Przemysłu (...)K. na stanowisku zbrojarza. Jego praca polegała na przygotowaniu zbrojenia na zbrojarni, wygięciu go zgodnie z dokumentacją, montażu na budowie zgodnie z rysunkiem, a następnie zalaniu betonem. Prace te wykonywał stale i pełnym wymiarze czasu pracy.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy powołał art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd stwierdził, iż istotą sporu w sprawie było przesądzenie kwestii czy wnioskodawca legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, a następnie uznał, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na udzielenie pozytywnej odpowiedzi na tak postawione pytanie, bowiem J. J. w spornym okresie wykonywał prace ujęte w wykazie A, dziale V pod poz. 4 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W podstawie prawnej wyroku Sąd powołał dodatkowo art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył pozwany organ rentowy, który zarzucając naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, iż warunkiem przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest rozwiązanie stosunku pracy, którego J. J. nie wykazał.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ZUS jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu. Wydany bowiem przez Sąd I instancji wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia, mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które z uwagi na zapis zawarty w art. 378 §1 kpc, Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Na wstępie wypadnie przypomnieć, iż art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Z kolei art. 184 pozwala stosować art. 32 do osób urodzonych po 1 stycznia 1949 r., pod warunkiem, iż do 31 grudnia 1998 r. osiągnęli wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz okres pracy w warunkach szczególnych, a także rozwiązali stosunek pracy. Definicję ustawową "pracy w szczególnych warunkach" zawiera art. 32 ust. 2 wyżej powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku. Ust. 4 tego artykułu stanowi, że "wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych". Te "dotychczasowe przepisy" to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W wykazie A, dziale V pod poz. 4 stanowiącym załącznik do rozporządzenia w/w Rady Ministrów wymienione są prace betoniarskie i zbrojarskie.

Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe wykazało, iż wnioskodawca w spornym okresie pracował w warunkach szczególnych jako betoniarz i zbrojarz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Kwestia ta nie była podważana w apelacji, której zarzuty sprowadzają się do podważenia okoliczności rozwiązania stosunku pracy przez wnioskodawcę, bowiem nie została ona wyjaśniona przez Sąd Okręgowy.

W toku postępowania apelacyjnego wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy wystawione mu przez Zakład Remontowo Budowlany (...) w S., z którego wynika, że jego stosunek pracy został rozwiązany z dniem 26 sierpnia 2011 r. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie także w zalegającym w aktach emerytalnych zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (k. 65) z którego wynika, że J. J. pracował w ZRB (...) od 20 listopada 2006 r. do 26 sierpnia 2011 r. Nie ulega więc wątpliwości, że wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy przed 28 sierpnia 2011 r., a tym samym przed ukończeniem wieku emerytalnego, w związku z czym spełnił wszystkie warunki wymienione w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS na ten dzień.

Mając powyższe na uwadze nie sposób się zgodzić z zarzutami apelacji, wobec czego wniesiony środek zaskarżenia podlegał oddaleniu zgodnie z art. 385 kpc.